

ZGODNJA DANICA. KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli. in velja po pošti za celo leto 4 gl. 60 kr., za pol leta 2 gl. 40 kr., za četrt leta 1 gl. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 4 gl., za pol leta 2 gl., za četrt leta 1 gl., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XLI.

V Ljubljani, 15. rožnika 1888.

List 24.

K sklepu Šmarnic.

Blagoslovljenje zastave Naše ljube Gospe.

(Govoril v ljubljanski stolnici M. Kolar.)

(Konec.)

„Jaz ljubim nje, kateri ljubijo mene.“
Preg. 8, 17.

2. Drugo vidite podobi Naše ljube Gospe presv. Serca Jezusovega in sv. Jožefa na zlatem polji z božjim Detetom Jezusom v naročji, s čimur je naznanjeno, komu je ta zastava posvečena. Vsa moč in čast Naše ljube Gospe in sv. Jožefa prihaja od tod, ker sta v tesni zvezi z Jezusom. Marije in sv. Jožefa si brez božjega Deteta še misliti ne moremo. Vsa njuna moč in čast prihaja od Jezusa, pri Mariji, ker je mati Jezusova, katera vse doseči zamore pri svojem božjem Sinu, pri sv. Jožefu, ker je varh njegov, ki mu gotovo nobene prošnje odrekal ne bo.

Bela barva na zastavi vabi vas vse k nedolžnemu in čistemu življenju. O kako lep je čist rod v svetlobi svoje čednosti, pravi sv. Duh v bukvah modrosti. „Njegov spomin je večni, ker je spoznan pri Bogu in pri ljudéh.“ (Modr. 4, 1.) In Jezus sam pravi: „Blagor jim, kateri so čistega serca, ker bodo Boga gledali.“ (Mat. 5, 8.) „Nedolžnost je biseru enaka,“ pravi sv. Frančišek Saleški, „kateri nobene kapljice vode v se ne sprejme kakor tisto, katera prihaja iz nebes.“ „V nebesih je stvarjena, pravi sv. Ambrož. Tam ima svoj začetek — svoj dom.“ „Ona je krona angeljev,“ pravi sv. Atanazij, „in več kakor človeška popolnost.“ In sv. Jeronim pravi: „Zmaga device je večja, kakor zmaga angeljev, ker angelji živé brez telés, device pa premagujejo svoje telo. — Da je Bog nedolžnost posebno povzdignil in počastil, izvolil si je Oče nebeški mater svojemu božjemu Sinu prečisto Devico, in Kristus si je izvolil v svojega ljubljence nedolžnega sv. Janeza in mu je dovolil, da je slonel na persih njegovih pri zadnji večerji. Svoje sv. Matere ni izročil na Križu sv. Petru, ampak sv. Janezu, „devic devico,“ pravi neki svet učenik.

3. Sv. Cerkev Marijo kot devic devico časti, sv. Duh imenuje jo lilijo zarad nedolžnosti njene. Kakor lilija med ternjem, tako je prijateljica moja.“ (Vis. pesem 2, 2.) „Vsa si lepa, prijateljica moja,“ pravi nebeški ženin o njej. Na to tudi merijo pomenljive znamenje,

kakoršne vidite na zastavi, spodaj ob stranéh: Skrivnostna roža, lilija in oljka, kakor tudi prav spodaj bogato in prekrasno v zlato vezena imena lavretanskih litanij. Na eni strani: „Posoda vse svetosti,“ „Hiša zlata,“ „Skrinja miru in sprave,“ na drugi pa: „Turn kralja Davida,“ „Turn slonokosteni,“ „Zgodnja Danica.“

Marija je skrivnostna roža. Bog sam toži po roku Izaiju: „Na tleh mojega ljudstva ternje in osat poganja.“ (Iz. 32, 13.) Marija pa je kot čudovita kraljeva roža zrastle iz korenine Jesetove in pravi sama o sebi: „Kakor palma v Kadesu sem visoko zrastle, in kakor zasajena roža v Jerihi.“ (Sir. 24, 18.) Marija je roža vertnica zarad svoje lepote, prijetne vonjave, katero od sebe daje in zarad lastnosti svojih čednosti.

Med vsemi cveticami je cvetlica vertnica znamenita zarad svoje priprostosti in lepote. So cvetlice, ki so lepše mimo cvetlice vertnice, a nobena ni bolj priljubljena, kakor je ta. Oko in serce vleče na-se. Priprosto je živela Marija v Jeruzalemu in Nazaretu, vendar je bila predraga Bogu in angeljem. Ona je brez madeža spočeta in milosti polna. Njena lepota je dušna lepota, zato se imenuje „roža duhovna — roža skrivnostna.“ — Lepa in prijetna je lilija, Marija je vsa lilija, vsa čista in nedolžna. Oljka je oznanovalka miru. Marija je nam prinesla pravi mir z Bogom, z ljudmi in s samimi sabo. To je tisti mir, o katerem Jezus sam pravi: „Mir vam zapustim, svoj mir vam dam; ne kakor ga svet daje, vam ga jaz dam. Vaše serce naj se ne prestraši, in naj se ne boji.“ (Jan. 14, 27).

Belo vertnico sv. Bernard imenuje Marijo; „bela vertnica je bila Marija zarad svojega vednega devištva, rudeča zarad svojega terpljenja in svoje ljubezni; bela, ker je po čednosti hrepenela, rudeča, ker je hudobije zdrobila, bela, ker naše hudo poželenje očisti, rudeča, ker hudo nagnjenje v nas ukrotuje.“

Marija je posoda vse svetosti, hiša zlata, skrinja miru in sprave, vse to njeno notranjost naznanuje, ker je bila na duši vsa lepa, tedaj skrivnostna roža, roža duhovna, polna milosti božje. Marija je turn kralja Davida, turn slonokosteni, to pomeni njeno moč in pomoč v vojskovanji proti sovražnikom. Nekdaj so stolpe postavljali na hribih in gričih kot čuvajnice, v katere so se vojaki poskrili, ali so celo take stolpe prav blizo mestnega zidovja potisnili, da so tako zavarovani vterjene kraje si prisvojili. Marija je pa močan, dragocén stolp, turn slonokosteni, pod katere materno zavetje se



vsakdo lahko skrije, dobi svojo pomoč in svoje varstvo. Marija je Zgodnja jutranja zvezda, danica, katera nam sveti v temini sedanjega življenja. Kdor nasleduje to Zgodnjo Danico, se ne pogubi, gotovo pride v zavetje nebeškega bivališča.

Na zastavi vidite veliko zlatih zvezdic. Le-te vam kažejo pot proti nebesom. Tam gori nad zvezdami, v nebesih, je naš pravi dom, ne pa tukaj na zemlji. Po nebeškem moramo hrepeneti, za nebese moramo delati. Te zvezdice pa tudi lahko pomenijo Marijine čednosti, njeno ponižnost, njeno krotkost, njeno vdanost v voljo božjo. Zlate so te zvezde, kakor se sploh obilno v zlatu lesketá ta zastava.

Zlato je naj lepša in naj bolj dragocena rudnina. Zlato nobenega madeža ne terpi v sebi. Kraljica vseh čednost je ljubezen. Velika je bila ljubezen apostolov do Boga, velika sv. mučencev in spoznavalcev; a Marija presega vse v ljubezni svoji do Boga in do bližnjega, kakor sonce lepše sveti, kakor vse zvezde na nebu.

To, predragi! pomeni zastava, katera se je danes blagoslovila in v varstvo Božje izročila. O da bi žarek ljubezni v srcu Naše ljube Gospe ogrel tudi naša hladna in merzla in mrtva serca, da bi jih napolnil s pravo ljubeznijo do Boga in do bližnjega! Ohranimo prelepe nauke v spominu in srcu, katere nam daje zastava Naše ljube Gospe presv. Serca Jezusovega. Izročujmo se svoji zmagovalki in naši najboljši voditeljici skozi to solzno dolino proti nebeški domačiji. Bodimo njeni zvesti otroci, posnemajmo njene čednosti; potem nas bo pripeljala kedaj Naša ljuba Gospá tje v večni dom nebeški, kjer bomo pri njej prejeli plačilo za svoj trud in se na vekov veke veselili pri nji.

Don Bosko.

Opis njegovega življenja in delovanja.

(Dalje.)

XV. Kako se uči v Boskovih zavodih. — Don Bosko prvi vzgojitelj našega stoletja.

Častiti bralec! domisli si, o čem smo govorili v zadnjem odstavku: koliko učencev — in kakovih učencev prihaja iz Boskovih sirotišnic. Številke ne štejejo stotin, marveč tisoče! Iz teh šol ne pridejo mladenči, kakor dostikrat iz enacih imenitnih zavodov, kjer postanejo gojenci v resnici pravi iz-gojenci: ampak pošteti, značajni ljudje, katerim ni treba varha za herbdom. V dokaz temu je nenavadna resnica, da od vseh dečkov, ki so prestali in dostali Boskovo šolo, še nikdar nobeden ni bil kaznovan pred kako sodnijo. To so vspehi, nad katerimi moramo stermeti, in ne zastoj imenuje „Kath. Schulzeitung“ v lanskem letniku Boska „pedagogiški čudež“ našega stoletja. Če hočeš kamen zagnati visoko v zrak, treba je k temu primerne moči: vsak učinek zahteva svoj vzrok. Kako bi se toraj tudi tukaj ne vprašali: Kako vendar je učil Bosko, da je tolikanj dosegel pri svojem poduku!

Opustimo to, kako ljubeznjivo je Bosko vabil k sebi zanemarjene otroke, kako jih je iskal — kakor zgubljene ovčiče — po ulicah; kako jih je zbiral krog sebe, kakor zbira koklja svoje piščeta. Kako je znal te sirotke za vse dobro pridobivati in prikleniti na-se, da so ga poslušali in hodili k njemu v šolo: posamezne dogodbe, navedene v začetku tega sestavka pričajo, da je imel očetovsko serce do otročičev. Kdor pozná otroke, vé, kako neradi hodijo v šolo. Večkrat mora oče gledati za svojim sinčkom, gre li, kamor ima iti, ali ne. Učiteljica dobila je neke naloge, da poroča pri okrajni

učiteljski konferenciji: kako bi se mogla privabiti mladina, da bi se ne branila šolskega poduka.

To vprašanje je izverstno rešil Don-Bosko. Mestni otroci — nagajivi — razposajeni — vajeni prostega zraka, in gospodarji sami sebe — s takimi otroci je imel Bosko opraviti — gotovo niso bili boljši od naše mladine na deželi. In vendar — tudi te otroke je Bosko privabil in pridobil, da so s takim veseljem in navdušenjem hodili k njemu v šolo, hodili ne po dnevu — po noči; ne siti — ampak lačni; ne bogato oblečeni — ampak raztergani; ne zavoljo tega, ker jih je kedo pri-ganjal, sami od sebe so prišli. *) Kaj jih je tako vleklo k njemu? Vlekla jih je njegova čista, odkritoserčna ljubezen!

Že leta 1846 naznanja Bosko v nekem listu do Borellija z malo besedami nekatere misli svoje o vzgoji. Prijatelj njegov mu je poročal, da hoče nek gospod tudi pristopiti v njegovo zavezo, da pomaga vzgajati mladino. Bosko pravi na to: „Dobro je, da hoče podpirati oratorij, pa prosim vas, povejte mu, da naj z otroci ne ravna preveč strogo. Skerbite, da vedno prilivate olja jedi, katero dajate otrokom.“ Že tedaj je Bosko izrazil željo, da se postopa pri poduku vsikdar ljubeznjivo, tudi takrat, kedar je treba kaznovati. Vzel si je za izgled sv. Frančiška Saleškega, čegar milo ravnanje z grešniki in krivoverci je tolikanj sadú obrodilo. „Z žlico medú — rekel je ta svetnik — se več muh vjame, kakor s celim sodom kisa (jesiha).“

Bosko pa je svojim tovarišem podal navod vzgojslovje, po katerem naj bi se učitelji ravnali v poduku. Kakovo je to vodilo?

„Dvojno metodo so rabili vsikdar pri odgoji mladine: preventivno in represivno. Represivna metoda je v tem, da se podložniku natančno naznani povelje in zapoved: to ti je storiti — ali vedi, kaznovan boš pa tako, če zapovedi ne spolniš. Kjer se odgojuje na ta način, tam je beseda predstojnikova vedno stroga in osorna. O zaupnem občevanji med višjim in nižjim ni govorjenja. Vse nerednosti se hočejo s kaznijo zadušiti. Drugače bi se to reklo: mašiti jéz, kedar ga je že voda proderla — in ne skrbeti prej za terdne bregove. Ta metoda je lahka, morda primerna za odrasčene, ki sami sprevidijo, da je prav tako, da spolnujejo, kar se njim zapové.“

„Mladini primerna je preventivna metoda. Kaj se to pravi? Pazi raji in skerbi, da otrok ne bode grešil, da niti ne pride do tega, da bi ga bilo treba kaznovati. Ako se na mladino vedno pazi, takoj posvari, kedar je treba, — ni skoraj mogoče, da bi se dogajali veliki pregreški. Podlaga tacemu odgojevanju so: razumnost, vera in — ljubezen.“

Sam Bosko navaja razloge, zakaj je koristna preventivna metoda.

1. Ako se gojenec prej opozorí, kaj je njegova dolžnost, ne zgubi dobre volje. Svojega predstojnika spoštuje — ne sovraži! Če je kaznovan, sam previdi, da je kaznovan po pravici.

2. Otroci so lahkomišelnji. Na kazni, na pravila, na zapovedi tako hitro pozabijo, in kolikrat se dete pregreši, ko še od daleč ni na to mislilo, da ga zadene kazen. Če bi ga bil kedo prijateljski posvaril, bi se ne bil zveršil prestopok.

*) Opomba. Naslednji stavek v zadnji številki, Dan. glasi se mesto: poučeval je otroke, se vé, da najprej v nadaljnjem učenju — poučeval je otroke, se vé, da najprej v kerščanskem nauku. Podučevati nadalje je bilo mogoče še le tedaj, kedar je bilo sercé pridobljeno.

3. Če se le kaznuje, je popolnem naravno, da se učenec odtujače učitelju; če se pa ravna milo z gojencem, spozna otrok v svojem učitelju svojega dobrotnika, ki bi ga rad rešil sramote in kazni. Otroci ljubijo učitelja. To je veliko vredno. Če si odgojitelj pridobi serce svojega gojenca, vedno lahko vpljiva nanj, vsaka beseda pade v rodovitno zemljo — in ne samo zdaj, ko je še pod nadzorstvom, tudi poznej, ko zapusti naš zavod — in je že obertnik, vradnik ali kaj drugega.“

„Radi tega menim — pravi Bosko — je ta metoda veliko boljša, kakor represivna metoda.“

„Pot, po kateri je treba hoditi, da se ta metoda zveršuje, imenuje se: ljubezen. Povsod se naslanjajte na besede sv. apost. Pavla: „Ljubezen je potrpežljiva, ... dobrotljiva... vse prenese, vse upa — vse preterpi;“ in na one besede: „Stariši ne dražite otrok svojih, da ne zgube dobre volje!“ To pa je razlog, da na ta način odgojevati mladino more edino le kristjan, čegar serce je nadahnjeno z živim verskim mišljenjem.“

Še nekaj Boskovih misli o vzgoji — učiteljem sploh, posebno za katehete. Se vé, da veljajo za Boskove razmere, a iz njih se izbere marsikako lepo zerno, katero se utegne porabiti v vsaki šoli.

1. Učitelj, varuj se vsacega osebnega prijateljstva s svojim gojencem! Nikdar ga ne pusti brez dela!

2. Naj bodo otroci veseli, in naj skačejo in se igrajo, kakor njim drago. „Delajte, kar hočete — prav sv. Filip Nerij — samo ne grešite ne!“

3. Pogostna spoved in sv. obhajilo sta stebra, na katerih sloni zgradba dobre vzgoje. Nikdar ne branite otrokom prejemati ss. zakramentov, marveč podajte njim priliko, da se z njimi okoristijo. O duh. vajah, v pridigah, kerščanskem nauku pokažite otrokom lepoto, krasoto in milobo naše sv. vere.

4. Vsaki dan po skupni večerni molitvi (veljá za oratorij), predno gredó spat gojenci, naj jim vodja spregovori nekaj iskrenih besedi, kaj je njim delati, česa se varovati. Té male govore navezujte na vsakdanje dogodke, ki se godé v hiši, ali zunaj nje! Nikdar naj ne terpé več kot pet minut. Če so ti govori dobri, so pravi ključ do vspešne vzgoje.

5. Popolnoma napačna je misel nekterih ljudi, ki menijo, da se mora prvo sv. obhajilo odlašati, da že otroci odrastejo — na veliko škodo otroške nedolžnosti, ker že serce več ali manj zapade hudobnemu duhu. V prvih časih kerščanstva obhajali so še celo nežna deca: to kaže, da Cerkev ne želí, da bi se otrokom branilo, da pristopijo k angeljski mizi. Če dete razločuje kruh od kruha, in če je dovelj podučeno, ni gledati na starost, marveč na to, da Gospodar nebes prebiva v taki srečni duši. — Tudi pozneje naj se čestokrat prejema sv. obhajilo. Sv. Filip Nerij pravi, da vsacih osem dni — in zbor tridentinski izraža ravno tako gorečo željo, da bi verniki radi pristopali k angeljski mizi.“

Šola, kjer se uči po tacih načelih, gotovo ni brez dobrega sadú. Videč ta strogo verski duh, ki navdaja Boskovo vzgojeslovje, se ne moremo več čuditi, da prihajajo iz njegovih zavodov tako verni katoliški mladenci.*) Bistvo vsega pa je ravno: prejemanje ss. zakramentov. Pervi vzgojitelj je v nebesih. Ves naš trud je zastonj, če nam Bog ne pomaga in ne vodi mladih serc in ne nagiba k dobremu. „Ne tisti, ki seje — je kaj; tudi ne

tisti, ki zaliva, ampak Bog, ki daje rast.“ Te pomoči božje smo zagotovljeni tedaj, če pogostokrat prejemamo sv. obhajilo.

(Dalje nasl.)

Iz dijaškega življenja.

Ljuba mladina! Rada sliši vedno kaj novega; pojdi z menoj, hočem ti pokazati človeka nesrečnega in revnega, ki je svoje nesreče sam kriv. Njegovo pravo ime naj ostane prikrito. Imenuje naj se Gajgarjev Peter.

Gajgarjev Peter je bil po naravi nadarjen in zdrav deček. Starši njegovi niso bili revni, pa tudi ne posebno imoviti. V domači ljudski šoli se je Peter dobro učil. Ker je imel še dva brata za seboj, pošljejo ga zavoljo njegove dobre glave, kakor so djali, oče v mesto v šolo. Od začetka je dobro šlo, Peter se je lahko učil, pa tudi rad se je učil. Učeniki in starši so ga bili veseli, ljubili so ga pa tudi vsi dobri ljudje. Upali so, da postane koristen in dober ud človeške družbe in države. Starši so veselo mislili, da ga čez toliko let zagledajo kot postavnega in pobožnega mašnika najvišjega Gospoda nebes in zemlje pred altarjem. Žali, da tega dosegli niso. Rada se slabo obnese pomladi lepa setev; še lažje se zgodí, da starši in sorodovina ne doživé tega pri mladem šolarji, kar bi radi. Zato dobre matere zlasti veliko molijo za svoje otroke, ki jih imajo v šolah, da bi se ne skazili.

Perva nesreča za Petra in za njegove starše je bila, da so ga preveč radi imeli in mu vse le preveč verjeli. Svarili so ga, ko so napako nad njim zapazili, ali da bi ga bili tudi po pameti kaznovali, in pri pametnem kaznovanju stanovitni ostali, za to so bili premehki. Da se je le Peter zakremžil, že se jim je smilil, in radi so ga izgovorili, da je še mlad, — ko k pameti pride, bo že drugačen.

Peter malo odraste in začnó mu marsiktere muhe po glavi brenčati. V mestu je videl mlade gospodiče s paličico v roki se sprehajati in prilizujeno, nekako moško se ponašati, nekteri pravijo „štucati“; to mu dopade, misli si, da bi le skoraj prišel do tretje šole, potem si tudi jaz omislim tako paličico, oj kako bo prijetno na počitnicah domá se sprehajati in ljudje me bodo občudovali, tudi njim se bo to lepo zdelo.

Počitnice nastopijo; Peter zopet po navadi prinese dobro spričevalo domov, — mislite si, kako so ga starši veseli. Oče obljubi za plačilo mu kupiti gosposko suknjo; zdí se mu, da ni več kmečki otrok; delati, pravi, se mu zdaj ne spodobi, dasiravno pošteni šolci, tudi že iz višjih šol, na počitnicah pomagajo staršem delati, kar je tudi dolžnost, zlasti ker imajo tolike troške z njimi.

Čez nekaj časa tedaj dobi Peter tudi paličico in si včasí smodko privošči. Tako se postavlja Gajgarjev Peter doma na počitnicah. Soverstniki ga od strani pogledujejo in pravijo: „Glej ga no študenta, kakšen je!“ Petru dopade tako govorjenje, pa ne pogleda jih, ali pa z zaničljivim očesom, češ, kaj bote vi kmetavsi? jaz sem vse kaj več, kot vi. Revež ni vedel, kako globoko prevzetnost pahne mladega človeka. Pri neki priložnosti rečejo gospod župnik očetu: „Oče, vaš Peter zdí se mi pregosposk; ne verjamem, da bi se to prav izšlo. Kdor hoče kaj postati, se mora vaditi dela in ponižnosti.“ Oče so pa Petra preradi imeli, da bi mu ne verjeli, pa saj prinesel je vselej naj boljše spričalo domov. Starši in skušeni ljudje so rekli, da bi za Petra veliko lepše bilo, ko bi namesto gosposke paličice leskovko v roko vzel in svojemu mlajšemu bratcu pomagal pasti,

*) Seveda, prikrivati si ne smemo, da bi gotovo ne bilo toliko vapeha, če bi gojenci ne živeli skupno v zavodih pod vednim nadzorstvom. (Dop.)

in ga včasih učil kake lepe molitvice, ki jih gotovo dosti na pamet zna, ali pa včasih tudi mesto družega brata snopje podajal, ali kaj takega, ker je za to še šibek, Peter pa močnejši. Peter pa se ne zmeni za kmečko delo, to je za njegovo prevzetno glavo odveč; rajši kaj bere, ali zmiraj brati tudi ne more; pa saj tudi ni treba, češ, saj sem na počitnicah. Tako mu postane dostikrat dolgi čas, da Peter ne vé, kaj bi počel. Rad bi popotoval, in kaj sveta videl, ali za to mu oče ne dajo dosti novcev. Vendar si vé pomagati, bolj blizu doma gre zdaj sem, zdaj tje, samo da si čas krati. Ali Peter sliši pri tem pohajkovanju dosti slabega. Leno pohajkovanje za nikogar dobro ni, lenoba, pravi pregovor, je začetek vsega hudega; kako bi to dobro biti moglo za Petra, ki je še tako mlad in neskušen mladeneč? Vidiš, ljuba mladina, pohajkovanje brez dela in opravila je za človeka nevedno, pogubno, ker se s tem le dragi čas ubija. Če se dijak kaj takega navadi; njegovo šolanje se ne bo srečno izteklo, ne bo dosegel svojega namena. Tako praviš, tako sodiš; prav imaš; saj tako je. Tako je pa bilo tudi pri Petru. Stojčča, lena voda se vsmradi, veliko nagnjusno merčesov se v nji zaredi, in v sercu človekovem, če se lenobi vda, najdejo prostor mnogotere napake. Za Petra bi bilo zdaj neobhodno potrebno, da bi se poprijel z vso resnostjo redne molitve, ker le tako bi si ohranil strah Božji, bi prišel v pravi red in bi se ohranil in se rešil. Ali te se pa Peter ni poprijel, preveč je bil raztresen. Šolska doba se spet približa, Peter stopi v višji razred. Z odpertimi rokami sprejme ga tovarši, dopovedujejo si, kaj so zanimivega doživeli na počitnicah, šola se začne, Peter uči se še z navadnim vspehom. Vendar ga je videti včasih na ulicah precej nečimernega in s paličico v roki. Kal slabe zeli je že vsejan v Petrovo serce, ter poganja. Peter poslednjič dobi v roke tudi knjige, kakoršnih bi ne smel čitati. V živih barvah slika se prenapeto priateljstvo. Petrovo serce želi kratkega časa. Strup se podaja v lepi vabljivi posodi, Peter ga serka z odpertimi ustmi. Ne misli sicer hudega, ali dopade mu pa vendar le družčina, kjer se zabava tudi drugi spol, v mešani družčinah se človek še le olika, mu pravijo, da je za družbo. Bil je tedaj že pod potjo.

Mešane družčine pa — razun družih nevarnost — mu vzamejo razum in veselje za resno učenje in jedernato izdelovanje šolskih nalog. Peter postaja čedalje bolj raztresen, tako da ga profesor pri neki priložnosti kratko pa krepko opomni: „Vam se bere raztresenost že na obrazu.“ Ni čuda, da po preteku šolskega leta dobi spričalo veliko slabše od prejšnjih, dasiravno ima še prvi red. Peter gre po navadi domov na počitnice, dasiravno bi letos naj rajši ostal v mestu. Starši Petrovega nazadnjaštva niso kaj veseli, nič radi ne govoré o Petru, oče pa tudi s Petrom niso tako prijazni, kot so bili poprešnja leta. Peter jih na tihem skerbi, kaj bo z njim. Včasih mu pravijo: Peter, pojdi delat, brez dela noben človek živeti ne more, toraj tudi ti ne boš mogel. Peter se izgovarja: „Oče, pustite me pri knjigah; med tem pa po stari navadi živi in si išče v družčinah zabave. Nesreča, ali bolje rečeno, Petrova lahkomisljenost hoče, da se Peter nauči še igre in zato mu letos počitnice hitreje, kot po navadi, pretekó. V mesto gre, ko se šola prične, stopi v višji razred. Tovarši mu niso nič več tako prijazni, kot poprej; čutiti mu dajo, kaj se pravi v lokaciji na zadnjem koncu biti. Bistroumni Peter dobro vé, kaj hoče reči, človek le toliko velja, kolikor plača ali po umu, ali po premoženju. To preziranje je najhujša kazen za njegov ponos. Marsikdo bi mislil, da Petrova razžaljena častilakomnost ga bo spodbodla k pridnosti in rednosti, ter ga ozdravila.

Kdor pa naravo človekovo in strast bolje pozná, ta je vganil, da to so prazni upi. Ni drugega zdravila zoper strast, kakor napor, s katerim se bojuješ zoper njo tako dolgo, da jo s korenino izruješ; in Peter postal je strasten, ker se je slepo vdal nagonu k igri in iskanju veselja v družčini. Rajši je v šoli preziran in zaničevan, samo da po svoji nesrečni navadi živetí more. Igra in zabava mu je tudi letos naj ljubša reč. Preziranje se privadi, da ga malomarno prenaša, imenovanje konferenčno ga ne poboljša dosti. Ko leto mine, dobi iz enega predmeta dvojko; sicer mu je še dovoljeno po preteku počitnic izpit iz tistega predmeta ponoviti ter popraviti; toda Peter se je zanemaril. Da kdo pride iz takega stališča zopet na poveršje, treba je velikega napora, vstrajne pridnosti, za katero pa Peter, dokler strasti ne izruje s korenino, zmožen ni. Ložje se je na poveršju obderžati, kot na poveršju priti.

(Konec nasl.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. (*Dajte nam Windthorstov!*) Obravnave o Liechtensteinovem šolskem predlogu so na jesen odložili in levičarji se zelo bojé, da bodo propadli; zato žugajo, da bodo državni zbor popustili, ako bi imel omenjeni predlog zmagati. No, rajši naj bi ne bili nikoli vanj šli, — kaj bi bilo bolj prav. „Vaterland“ popisuje, kako grozno se judje hudujejo, ako ne bodo več mogli kerščanske mladine pačiti. „Alliance israelite universelle“ (splošnja izraelska zveza) hoče na vse kriplje, da kerščanska šola ne smé nikoli več oživetí. Judovska „N. Fr. Presse“ piše, da tista judovska zveza nikakor noče terpeti, da bi kerščanski otroci imeli kerščanske šole! Lepa reč. Ali je še kaj prederznišega kakor tako žuganje? Ni pa čudo, ker imajo nekerščeni judje tudi med kerščenimi judi toliko podpore — celo še na Kranjskem!

Mi kristjanje tedaj ne smemo imeti kerščanske šole, ker judje tako hočejo?!.. Katoličani smo pri toliki pošastnosti prisiljeni klicati: Dajte nam Windthorstov, ki se bodo ne le v državnem zboru, ampak tudi drugod močno in mogočno potegovali za katoliško šolo. Dajte nam določnih katoliških móž v zborih, v časnikih, v družbah! Mladi naši višji šolci, vseučiliščniki, olikujte se za kerščanske junake zoper nekerščeno in kerščeno novošegno judovstvo, ki nam še katoliških šol ne privoščí!

Praznik presv. serca Jezusovega v Repnjah. Vsako leto zavije se cerkvice presv. Serca Jezusovega v pisani plašč pomladanskih cvetic. Naznanja nam s tim veseli prihod praznika, katerega težko pričakuje staro in mlado.

Na vabilo tukajšnih čč. šolskih sester prišli so preč. o. gvardijan iz Kamnika v predgod, da opravijo božjo službo.

V večer in drugo jutro spovedovali so vernike, kateri so v obilnem številu od vsih strani prišli. Domači gospod in gospod župnik iz Zapog sta jim pomagala. Ob 1/7 bila je pridiga in potem sv. maša. Med tem je klečalo 12 belo oblečenih deklic pred altarjem.

Lep dan za nas. Ali čakali smo še drugo veselje. V peti-večer so prišli mil. gosp. František Kosar, korar stolne cerkve Mariborske in duhovni voditelj šolskih sester ogledat, v Repnje.

V soboto so obiskali šolo ter se prav povoljno izrazili o napredku učenk.

V nedeljo popoldne bila je cerkva natlačena; ljudje iz domače in sosednjih duhovnij so prišli v tako obilnem številu, da so mnogi morali zunaj stati. Noben kotiček ni ostal prazen.

$\frac{1}{4}$ je. Preč. govornik stopi na leco. Vsih oči se vpró vanj. Nihče se ni ganil, tako pazno je vse poslušalo.

Pozdravivši vse navzoče, zahvalili so se v imenu svojem in šolskih sester faranom za prijaznost, katero skazujejo sestram, potem preč. g. župniku, imenovanemu dekanu, za trud in potrpeljenje, katero tako radovoljno imajo z njimi, in slednjič največji dobrotnici občeznani Jerajevi materi, ki so že toliko storili za Božjo čast in v prid bližnjemu s tem, da so postavili to svetišče, v katerem naj sinovi sv. Ignacija lomijo vernim kruh nebeški; in šolsko poslopje, da se izobrazuje mladež, da bode enkrat mladi naraščaj srečen tu in tam. Pri tej priliki izrekli so tudi serčno željo ter isto na serce položili vsem, da se šola šolskih sester razširi v dvorazredno, kamor bi bilo mogoče vse deklice domače fare in še več gojenk sprejeti. Bog daj!

Nazadnje so nam podali še košček sosedovega, štajerskega kruha. Že pred so rekli, da presveto Serce Jezusovo ne mara, da mu kdo kaj podari — temuč le posodi, da nam bo vse povernil stotero in nam dal poverhu še večno življenje.

Da se bomo laglje spominjali prevelike ljubezni Njegovega Serca, oglejmo si večkrat tri stopnje Njegove ljubezni, namreč: Jezusovo Serce v tabernakelju, na oltarju, in pri obhajilni mizi. Zares božja beseda, katere nikdar ne bomo pozabili.

Po pridigi so bile pete litanije z blagoslovoma.

Gromovito se je razlegalo iz sto in sto gerl: O Lurška Marija!

V ponedeljek so prišli Repniški možje k čč. sestram, da bi se preč. gospodu zahvalili za duhovno veselje, ktero so napravili s svojo izveretno besedo, pa škoda, že so se bili odpeljali proti Ljubljani. Tedaj kličemo za njimi: Bog Vam tisočkrat poverni!

Peš-potovanje z Jugo skoz Slovenijo v Rim. (Dalje.) O $9\frac{1}{2}$ bila sva v mestu Meduli. Obiskala Najsvetejšega. Od tod dalje pelje lepa cesta po dolini med prvo pánogo Apeninskih gorá. Cesta se vije prvo po valovitih ravninah, potem pa prijetno visoko nad gorskimi podnožjem. Pod cesto teče šumeča voda globoko v naravnih presekah, kakor med velikanskimi zidovi in terdnjavami.

Ob 11h dojdeva k prijetni cerkvi pri cesti, obiščeva Dobra Pastirja pod podobo kruha. Omenim naj, da verni kristijani v Italiji so dobro oskerbljeni s cerkvami in svečeniki; cerkve so lepe, snažne, častite, kakor sem že rekel, in dobro oskerbljene tudi na selih, na kmetih; duhovščina pa je jako ubožna, toda iskrena za slavo Božjo, za lepoto cerkve, in neumorno delavna za zveličanje duš. Gorje kristijanom v Italiji, med zagriženimi framasoni, ako bi take duhovščine ne imeli! — Vsaki $\frac{1}{4}$ ali $\frac{1}{2}$ ure je cerkev vsaj z jednim svečnikom, pri mnogih cerkvah jih je po več; toraj imajo verni priliko se bolje službe Božje vdeleževati in so dobro v tej stroki oskerbljevani.

Od te cerkve dalje se gore vedno zvišujejo. Potovanje je prijetno po teh romantičnih krajih. Krasne, rodovitne dolinice v vsakoverstnih oblikah se odpirajo in zapirajo. Ob dveh popoldne sva v tergu sv. Mihaela; od torga dalje za cesto je lep drevored, ki vodi k svetišču Matere Božje 7 žalosti. Ta cerkev je križu, jednako dolgemu in širokemu, podobno zidana; sredi križa se dviguje visoka, osmovoglata kupola. V tem svetišču je napravljeno vse čudolepo, prosto, umetno in modro razverstno. Kraljica marternikov v oltarju je tolike

milote, vzvišenosti in žalosti, da prešinja dušo in serce tako, da mora človek sočutje z Njo imeti, grehe obžalovati in milo jokati nad razžaljenjem večne, križane Ljubezni. Opravila sva kronico 7 žalosti Božje Matere, šesto molitveno redovno uro in druge romarske pobožnosti, in šla dalje vsa poživljena. Kmaló sva v velikem, tergu podobnem selu. V cerkvi bile so ravno duhovne vaje. Stranski oltar čistega spočetja bl. D. Marije stoji pod baldahinom, nébesom, krasno okinčan in z mnogobrojnimi svečami obdan. Mnogo ljudstva pri spovedi. Od tod dalje se cesta vedno bolj umetno vije, visoko nad vodno strugo ob gorskih robovih. Ob 5h na večer sva v lepem tergu „Santa Sofia,“ v prijazni dolini, ob vsaki strani gorske reke, med visokimi apeninskimi gorami. V župnijski cerkvi sv. Sofije sva počastila Jagoje Božje, Kralja večne časti.

Iz torga vodi cesta visoko čez oddelek gorá apeninskih. Prenočila sva na verhu v samotni kmetiški hiši, pri prav prijazni družini. Po večerji smo se pomenkovali razne reči. Osobito zanimiv jim je bil najin slovenski govor. Rekli so, da nemški potniki večkrat pri njih prenočijo, ali njihov govor je okoren, naš pa prijeten ušesu in lepo in berzo kretljiv. Povedal sem jim mnogo stvari, bolj navadnih, kako se izgovarjajo po slavenski in italijanski, pa tudi po nemški. Prosili so me, da sem jim slavensko zapél; „Magnificat anima mea,“ „Ave maris Stella“ in lavretanske litanije, pa „Salve Regina.“ Solze veselja so se lesketale dobrim ljudém v očéh; rekli so, da prvi pot čujejo svoje najljubše pesmi v slavenskem jeziku; priznali so jednoglasno, da naglas in napév se čisto nič ne razlikuje od latinsko-italijanskega. Lep in prijeten večer smo imeli. (Dalje nasl.)

Šola in duhovsko pastirstvo. — Ubi catecheta curam simul animarum stricte dictam exercere debet, saepius, praesertim ruri evenit, ut implicatus in officiis curae eiusdem moram non patientibus (ex. gr. in assistentia moribundorum) coactus sit religiosam instructionem in schola praeterire cum damno utique iuventutis. Ill. mus ac R. mus Episcopus St. Hypolitanus iam a. 1875 necessarium duxit hac de re Exc. C. R. Minist. Cultus et Instruct. edocere aliquod simul opportunum remedium petens; imprimis ut scholae rectores in hisce casibus aliud tempus catechetiae adsignent pro instructione. Nec laboravit incassum, cum a praefata Exc. Auctoritate Rescriptum editum fuerit, iuxta quod quando catechista ratione curae animarum non valet debito tempore ad regulare horarium instructionem religiosam impertiri, potest exigere ut alia hora pro illa vice sibi adsignetur. *)

*) Eruitur ex Decreto, quod sub N.ro 1120 die 3. Martii 1875 Consil. scholast. provinciae Austriae inferioris ad Officia schol. districtualia transmisit, ut sequitur: Der hochw. Bischof von St. Pölten hat den Herrn Minister für Cultus und Unterricht in einer Eingabe auf den Uebelstand aufmerksam gemacht, welcher in Bezug auf den Religions-Unterricht in den Volksschulen hie und da thatsächlich sich ergibt, wenn den diesen Unterricht ertheilenden Seelsorgepriestern durch unaufschiebbliche seelsorgliche Functionen (insbesonders durch Krankenversorgungen) die genaue Einhaltung der im Lehrplane festgesetzten, catechetischen Stunden geradezu unmöglich wird, und wenn in solchen Fällen die Schulleiter eine Verlegung, respective Umtausch der Stunden nicht zugestehen.“

„Das daran geknüpfte Ansuchen des hochw. Bischofes um Abhilfe erkennt der Herr Minister als vollkommen begründet an und fordert den Landesschulrath auf, den Leitern der sämtlichen Volksschulen im Lande, in denen der Religionsunterricht durch die Seelsorgegeistlichkeit ertheilt wird, die Weisung im geeigneten Wege zu geben, dass sie in bezüg-

Ephemeris cui nomen „Salzburger Kirchenblatt“ ad haec observat: Non est ergo catechetarum opus ut supplicet, sed exigere potest. Ita etiam sufficit, ut de impedimento superveniente scholae rector quomodocunque moneatur. Et tandem quia Rescriptum de quo supra editum est ab Exc. C. R. Ministro C. et I. validum censeri debet pro omnibus Provinciis. Ergo vigilantia iura!

Ssv. Peter in Pavel.

Stebra Cerkve vojskovalne,
Vajin dans časti se god;
Glejta s Cerkve zmagovalne
Milo na človeški rod! —

Sveti Peter, ti si skala
Svete Cerkve Jezusa,
Skala, ki bo terdno stala,
Zmagala nasprotja vsa.

Jezus tebe je postavil
Bil pastirja čez ovce,
Te pervaka je proslavil,
Vidši krepko ti sercé.

Kar na zemlji ti odvežeš,
V nebu On poterdi vse;
Kar pa tukaj kdaj zavežeš,
Tudi tam poterdi se.

Slava tvoja ti bo večna,
Cerkve Jezusa glavar!
Pač je čeda tvoja srečna,
Ki ji sije vere žár! —

Sveti Pavel, čast in dika
Cerkve ti si Jezusa,
Slava tvoja je velika,
O apostelj ti svetá!

K veri narode pridobil,
V Jezusov jih pelješ blév;
Ti malike si razdrobil,
Bal se nisi truda, rév!

Koliko svetá prehodil
V trudu, postu, si v skerbéh;
K Jezusu ovce si vodil,
Zló zatiral zmote, gréh.

Ti Imé Gospoda nesel
V daljne kraje si svetá,
Z ukom Njega svét pretresel,
Ga pridobil za Bogá.

lichen Fällen überhaupt und besonders dann, wenn ihnen die Verhinderung rechtzeitig zur Kenntniss kommt, den Verhältnissen jede thunliche Rechnung tragen und nichts unterlassen, was geeignet ist, dem in der Volksschule so wichtigen Religionsunterrichte die volle, gesetzliche Stundenzahl zu sichern und das so nothwendige Zusammenwirken der geistlichen und weltlichen Lehrer für den Zweck der Schulerziehung zu fördern.“

„In Folge hohen Erlasses vom 23. Februar 1874, Z. 7465, wird der Bezirkschulrath aufgefordert, diese Verfügung des Herrn Ministers für Cultus und Unterricht sämmtlichen Lehrern bekannt zu geben und für deren genaue Einhaltung Sorge zu tragen.“ (Terž. škof. list m. maja, str. 77. in 78).

Kakor solnce milo sije,
In prežene temno noč;
Tak po tebi se odkrije
Vera prava, njena moč.

Zato slava se ti poje,
Sveti Pavel, krog in krog;
Tamkaj pa zasluge tvoje,
Ti plačuje večni Bog! *)

Ssv. Ciril in Metod.

Solunska brata prečastita,
Ciril o sveti in Metod,
Za rod slovanski tam prosita,
Da združi v vero ga Gospod!

Aposteljna vi dva Slovanov,
Preblaga sta učitelja;
Češčena torej od kristjanov,
Za sveto stvar boritelja!

Slovanski rod sta podučila,
Prot nebu kažeta mu pot;
Mu vero krivo odstranila,
Nevére ga rešila zmot.

V jeziku ljudstvu sta umevnem
Razlagala kdaj sveti uk,
Slovanom tudi sta pohlevnem
Dajala svetni tam poduk.

Veliko truda sta prestala,
O sveti Ciril in Metod!
Nasprotja nikdar pa se bala,
Ker ljubita Slovenov rod.

V težavah, stiskah sta velikih
Prestala toliko nadlog,
Učivši, da naj v vsih jezikih
Se hvali trojedini Bog.

Nasprotniki so naznanili
To papežu, vaj' zlá tožéc,
V zavisti vaju so tožili,
Pogubo vama le želéc!

Nedolžnost svojo izkazati,
Pred papeža tje gresta v Rim;
Tam voljna sta mu dokazati,
Nasprotja vsa, da le so dim. —

Pred papežem sta dokazala,
Pravična da je vaj'na reč:
„V jezikih vsih Bogú gre hvala,“
Tako pred Njim tam govoreč.

In sveti Oče sam priterdi:
„V jezikih vsih Bogú gre čast!“
On škofa vaju zdaj poterdi —
Pastirsko vama da oblast. —

Solunska brata prečastita,
O svet Ciril in pa Metod,
Za rod slovanski tam prosita,
Naj v veri združi ga Gospod!

Ioan Zarnik.

*) Pervi obojavek se ponovi.

Zahvala za pohlevni dež. *)

Dan na dan nebó je jasno,
Pólje prej, tak čversto, krasno,
Več lepó ne zelení;
Dežjá težko vse pogreša;
Trava véne, žito péša —
Vse po dežju hrepení!

Kmetič žalosten okoli
Gré po polji, in pa moli,
Vidši suho vse poljé:
„Pošlji dežja, Bog nam mili,
Prosimó Te v suše sili,
Spolní naše nam željé!“ —

Mušnik ljudstvo v cerkev vabi,
In prositi ne pozabi
V suši za pohlevni dež.
„Pošlji, Oče, Ti po volji
Dežja po vsem našem polji —
Na pšenico, ječmen, rež.“ —

In v spreved se ljudstvo zbére —
Glas prošnjá oblak predére,
Dež poslal je dobri Bog;
Sadeži znemogli, véli,
Dež pohlevni so prejéli —
Suša zginja krog in krog.

Oče ljubi, v večni hiši,
Rad otroke nas usliši,
Ko ozrémó se v nebó.
Dežja Njega smo prosili,
In oblaki so rosili
Dež pohlevni na zemljó!

Zopet sadeži so zali,
Ki so préd omagovali,
V suši merli že močnó.
Pokrepčano v svoji rasti,
Vse zorí naj k T'voji časti,
Ki ohranjaš vso zemljó!

Da na nas se milo oziraš,
In zatvór nebá odpiraš —
Hvala Tebi, mili Bog!
Ljubi Oče, nad zvezdami,
Hvali naj Te vedno z nami:
Polje, gora, hrib in log!

L. Z.

Razgled po svetu.

Zagreb. Preteklo nedeljo, 10. t. m., sta cesarjevič Rudolf in cesaričinja proti 8im zjutraj dospela v Zagreb, kjer sta bila od naroda navdušeno pozdravljena. Potem sta bila pri sv. maši in naslednjič so se jima predstavili dostojanstveniki. Odrinila sta nadalje v Bosno in ob 9ih 11 t. m. dospela v Banjaluko, kjer sta bila sprejeta od načelnikov duhovstva oblastnij in mestnega zastopa.

Francosko. Celo lib. listi ne tajé, da pri srenjskih volitvah se je razširil vpliv konservativcev; najmanj 22 senatorskih sedežev, kakor se zanašajo, pri bližnjih volitvah pripade konservativcem. — Kakošne poštenjake ima hvastajoča vlada, kaže n. pr. to-le: Prednica re-

dovnic dobrega Pastirja v Chole-tu, mesticu na Vendejskem, je obsojena k štirinajsterim globam zarad „odtegjanja od davkov.“ In kakošnih davkov? Te redovnice so sprejemale sirote in zanemarjene deklice v samostan, v katerem so se vadile ženskih ročnih del. Davkarstvo pa je redovnice zaznamnjalo za „obertnate šivilje“ in jih je zapravdalo, češ, da se umikajo zadevnemu davku! Jud Hayom, ki ima v zakupu delo vseh nedoletnih obsojenih deklic v Parizu, pa ne plača ne beliča davka.

Glasoviti general Boulanger, ki je v zbornico izvoljen, je bil od frimasonskih očancev tako neljubo sprejet v parlamentu, da je prašanje, če smé v taci okoliščinah poslanstvo sprejeti, ali ne? Boulanger pa je tega burovstva vesel, ker če bolj rudečkarji krakajo nad njim, bolj se narod zanj vnéma. Tudi Napoleona so svoje dni zasmehovali, ko je pred kaj časom nesvétno jecljaj svoj prvi govor in je na prvo imel komaj deset pristašev. In vender je prišlo do državnega prevrata in k vstanku družega cesarstva.

Mladolaško. Novolaški plazarji so dali na svetlo nekaj nov kazni zakonik (Codice penale), kateri je napovedovatelj zopet novega mučenja, katero čaka Cerkev in katoliško duhovstvo v tej nesrečni, sužnji deželi. V § 101. n. pr. je določeno, da tudi naj voljnija obravnava rimskega vprašanja papežu v prid nakoplje ječo s posilnim delom na vse žive dni. Molčimo o drugih osornostih. Kar tedaj je odpravljeno kot trinoštvo na Danskem, v Švediji, Norvegiji itd., to se v 19. stoletju, v dobi svobode, v „svobodni Italiji“ kuje v novo pogreva za „svobodne Italijane“ (?). Lepa čast!

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Vesoljni namen za mesec rožnik (junij).

a) Glavni namen:

Spreobrnjenje Angleškega.

b) Posebni nameni:

(Konec.)

21. S. Alojzij Gonzaga. Ohranjenje nedolžnosti in odvernjenje pretečega zapeljevanja. Zrelejša mladina. Prav veliko zadév zarad poklica.

22. Blaženi Janez Fišer m. Kardinali. Zboljšanje mišljenja vpljivnih, cerkvi sovražnih oséb. Več opravljanj. Nekaj ženinov in nevest.

23. S. Edeltruda. Premožnejšim zmanjšanje ljubezni do razveseljevanja. Mnogo popolno obožanih in pomanjkanje terpečih. Vresničenje nekaj namerovanih vérskih vstavov.

24. S. Janez Kerstnik. Odpravljanje prostozidarstva. Več sužnje strahú pred ljudmi. Več hudo stiskanih.

25. S. Henrik, škof olomuški. Moravska. Avstrijski in nemški škofje. Obvarovanje pred operacijami.

26. Ss. Janez in Pavel. Prava keršč. bratovska ljubezen do naših sorodnikov in bližnjih. Vstrajnost v dobrem novo-spreobrnjenjem. Več dečkov in mladenčev, posebno nekaj zelo hudobnih in razposajenih.

27. S. Ladislav. Ogerska in Hervaška. Odvernjenje zatrenje pohujšanj. Nekaj skoraj obupnih in na duhu bolnih.

28. S. Hajmerad, duhoven. Švabska. „Duhovni in obhajanci.“ Rešenje mnogih, ki so zbog mešanih zakonov v nevarnosti. Opravila v poklicu.

29. Ss. Peter in Pavel. Sv. Oče. Vsa pravica in vsa prostost sv. Cerkvi po celi zemlji. Razširjanje dobrega tiska.

*) To je prav lepa misel. Zakaj velikrat kličemo v sili k Bogu za pomoč; premalo pa smo Bogu hvaležni, kadar nas je uslišal. Vr.

30. *Spomin sv. Pavla.* Molitveno apostoljstvo. Vse poslano in ne še uslišane zadeve. Meseca junija zamerli in pa oni udje molitvenega apostoljstva in Serca Jezusovega bratovščine, ki bodo umerli meseca julija.

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. — Mati serčno priporoča svojega zapravljivega in nerednega sina za poboljšanje. — Mladeneč za zboljšanje sluha, da bi mogel ložej študirati. — Oče priporoči v molitev svojega sina, da bi šolsko leto srečno končal. — Duhoven ponižno priporoča bratom in sestram N. lj. G. v molitev neke nasprotnike in neko zadevo med bližnjim in cerkvijo za pravičen izid. Naj bi se v ta namen v osmini sv. Antona P. spominjali; on se bo pa spominjal njih pri sv. Antonu. — V vratu in na pljučih hudo bolan človek za spravo z Bogom, in za zdravje, če je Božja volja.

Listek za raznoterosti.

V Loškem uršulinskem samostanu je 3. t. m. umerla čast. S. Magdalena Paz. Pikuš, učiteljica V. razr. notr. šole v 23. letu svoje starosti. — Bog ji daj večni mir.

Zahvala! Priserčno se zahvaljujem vsem blagim p. n. gg. dobrotnikom in dobrotnicam, ki so za naše pogorelce svoto 308 gld. 46 kr., in za cerkev sv. Jožefa 7 gld. darovali.

Iskreno zahvalo tudi p. n. prečastitemu g. vredniku „Zgodnje Danice“, ki je blagovolil omenjene darove nabirati in meni jih poslati.

Bog vsem stoterno poplačaj!

Na Vinici, 8. roznika 1888.

Juri König,
župnik.

Filipopol, 4. rozn. 1888. (Zahvala.) Prečast. gosp. kanonik! Preserčna zahvala za izročeni mi po preč. Terzaškem škof. Ordinarijatu 100 gld. zbirke „Zg. Danice“ v prid mojega bulgarskega misijona. Kako rad bi bil Vas pozdravil o svojem potu (iz Rima), pa čas ni dopustil. Bog plačaj z vso obilnostjo vsem dobrotnikom! Prosim, spominjajte se nas tudi nadalje...

Fr. Robert Menini, nadškof.

Kako koristen je kerščanski nauk. Eden najbolj zverinskih sovražnikov sv. Cerkve je bil v preteklem stoletju framason Diderot, mercinar, ki je samega Boga tajil in rekel, da bi rad zadnjega kralja zadergnil s čevi zadnjega duhovna. Pri vsem tem je ta pošast od človeštva imela naj večje spoštovanje do kerščanske vere. Neki dan pride k njemu eden njegovih prijateljev in stopi v sobo, ne da bi se prej dal oglasiti. In pri kakošnem opraviilu ga je našel? Naletel ga je, ko je ravno kerščanski nauk ponavljal s svojo hčerko. Kadar je bila deklica svojo nalogo povedala in odšla, se je Diderot nasmejal zaradi tega, da je bil prijatelj tako začuden zaradi tega, kar je vidil in slišal. Bogatajic mu

je odgovoril: „Ali bi pač mogel postaviti boljši podlago za odgojo hčeri, da jo pripravljam za to, kar ima svoj dan biti. Vbogljava in pokorna, vestna soproga in dobra mati? Se li najde v resnici npravni nauk, kateri bi se mogel mériti s katoliškim naukom, se li najdejo močnejši nagibi, kakor so ti?“ — Ta človek je bil „umazanec“ v svojem pisanju, kakor so včasih tudi slov. pisatelji; torej ni čudo, da je sovražil katoliško vero, akoravno je spoznal njeno lepoto. Slovenski mladenčci, ne berite zaljubljenih sanjarij, če tudi se vam po časnikih hvalisajo. Njih gladki zlog je pisana modrasova koža, pod katero se skriva smertni strup.

Duhovske spremembe.

V Kerški škofiji: Č. g. Jož. Kočovsky, župnik v Theisseneggu, je dobil faro Št. Marjeto pri Wolfsbergu. — Prestavljeni so čč. gg.: Fr. Kolarič, kaplan v Črni, za provizorja na Vrate; oskerbuje tudi faro na Kokovem; Ask. Zucco bar. Cucagna, provizor v Greifenburgu, za provizorja v Št. Jurij pri Strassburgu; Ferd. Moser, kaplan v Millstattu, za provizorja v Greifenburg; Ign. Wipler, provizor pri sv. Trojici, za provizorja v Tiffen; Jož. Habernig, kaplan v Zagorici, za mestnega kaplana v Št. Vid. — Za kaplane so nastavljeni novomašniki čč. gg. Anton Gabron v Črno; Janez Tiefenthal v Sovodje; Božidar Stufka v Motnico; Ljudovik Hafner za kaplana v Zagorico. — Razpisana je fara Št. Šteben na Zili do 22. junija. — Umerl je č. g. P. Edvard Guggenberger, frančiškan v Beljaku. N. v m. p.!

Dobrotni darovi.

Za opravo ubožnih cerkev naše škofije: Udje z Dolenje vasi po čast. g. župniku Jož. Jakliču 14 gld. 40 kr. — Z Vrabč 10 gld. — Iz Podlipe 9 gld. — S Rateč na Gorenjskem 17 gld. 85 kr. — Iz Zaplane 18 gld. 40 kr. — S Tujnic 15 gld. 85 kr. — Lenka Babnik 50 kr. — Z Vranje peči 16 gld. 78 kr. — Z Zlatega polja 5 gld. 72 kr. — Iz Štange 13 gld. 25 kr. — Iz Bohinjske Bistrice 45 gld. 20 kr. — Iz Breznice 11 gld. 68 kr. — S Sore 15 gld. — Iz Jesenic in sv. Križa 6 gld. 10 kr. — Iz Doba 45 gld. 20 kr. — Iz Podzemlja 20 gld. — Po čč. gg. Uršulinaricah 24 gld. 30 kr.

Za dijaško mizo: Čast. g. J. Dernovšek 1 gld. — Čast. g. kapl. P. Ogrin 2 gld. — „Dajte lačnim kruha“ 10 gld. — Dobrotna roka 40 kr. — Č. g. Ign. Šalehar 3 gld. — Č. g. župnik Jož. Jaklič 2 gld. — Prečast. g. zlatomašnik in župnik Jak. Poličar 5 gld. — Dober prijatelj 1 gld. — Preblaga gospa B. 2 gld. — Čast. g. župnik Jan Kapuz 2 gld.

Za sv. Detinstvo: „V čast J. in M.“ 10 gld. — Iz Trebanjske okolice 20 gld.

Za Marijanišče: Č. g. Anton Koblar 15 gld. — Č. g. župn. Ignacij Šalehar 5 gld. — Č. g. župn. Baltazar Bartol 3 gld. 80 kr. — P. n. g. knez Ernest Windischgrätz 5 gld. — Gospa Marija Lenaršič 5 gld.

Za pogorelce na Vinici: Č. g. J. Dernovšek 1 gld.

Za misijone na Jutrovem: „V čast Jezusu in Mariji“ 50 gld.

Za misijone v Bulgariji: „V čast Jezusu in M.“ 25 gld. — Za Don-Boskov misijon: „V čast Jezusu in M.“ 50 gld. — Za misijone v Kini in Japonu: „V čast Jezusu in Mariji“ 25 gld.

Za Danski misijon: „V čast Jezusu in M.“ 10 gld.

Za misijone v srednji Afriki: „V čast J. in M.“ 30 gld.